

ПЪРВА КНИГА

БРАТЯТА НА МАУГЛИ

*Пак нощ и прохлада, спи Ран, лешояда,
Манг, прилепът, вече се скри.
Човека затвори стадата в обори,
че ний сме на лов до зори.
За ноктите смели, за зъбите бели
настъпни решителен час.
„Добър лов!“ на всеки по тия пътеки,
Закона сега е със нас!*

еше седем часът през една гора-
ща вечер над Сионийските хълмо-
ве, когато Бащата-вълк се събуди
от своя дневен сън, почеса се, про-
зина се и протегна една след дру-
га лапите си, за да се освободи от
сънното усещане. Отпуснала голя-
мата си сива муцуна, Майката-
вълчица лежеше сред четирите си
вълчета, които се въртяха и ским-

тяха, а луната светеше през отвора на пещерата, където те всички живееха.

– Ух! – каза Бащата-вълк. – Време е пак да вървя на лов! – И понечи да се спусне надолу по хълма, но една малка сянка с рунтава опашка прекрачи прага и изви:

– Желая ти щастие, о, Вожд на вълците! Желая щастие и здрави бели зъби на твоите благородни деца, та никога да не забравят гладните на тоя свят!

Беше чакалът – Табаки, Блюдолизецът. Всички вълци в Индия презират Табаки, защото той все гледа да направи пакост и разнася клюки, и яде парчета кожа и парцали от селските бунища. В същото време те се боят от него, тъй като Табаки често го хваща лудостта, тогава той забравя, че се е страхувал от другите, хуква през гората и хапе всичко по пътя си. Дори тигърът се крие, когато малкият Табаки го хване лудостта, понеже лудостта е най-позорното нещо, което може да сполети едно диво животно. У нас я наричат хидрофобия, но животните я наричат „дева-ни“ – бяс, и бягат от нея.

– Добре де, влез и виж! – каза сухо Бащата-вълк. – Тук няма никаква храна!

– О, може да няма храна за вълк – каза Табаки, – но за такова недостойно създание като мен и един изсъхнал кокал е цяло пиршество! Какви сме ние „гидур-лог“ (чакалският народ), та да придиряме? – И той се вмъкна навътре в пещерата, намери една еленова кост с малко месо по нея и весело я загриза.

– Благодаря за добрата вечеря – каза и облиза устни. – О, колко хубави са вашите благородни рожби! Какви големи очи имат! А са още толкова млади!...

Наистина, би трябвало да се сетя, че царските деца се раждат царствени!

Табаки, разбира се, знаеше много добре, че когато ласкаеш децата пред самите тях, това води до нещастие, и му направи удоволствие да види смущението на Бащата-вълк и Майката-вълчица.

После седна, помълча малко, за да се наслади на злобната си постъпка, и добави с язвителен глас:

– Шир Хан, Великият, промени своите ловни места. Както сам ми каза, през цялата следваща луна той ще ловува из тия хълмове.

Шир Хан беше тигърът, който живееше край реката Вайнгунга, на двайсетина мили оттук.

– Той няма право! – сърдито поде Бащата-вълк. – Според Закона на джунглата, той няма право да променя ловните си места, без да предупреди от по-рано. Ще изплаши всичкия дивеч наоколо, а аз... аз сега храня двама!

– Майка му ненапразно го е нарекла Лунгри (Кучия) – тихо каза Майката-вълчица. – Той по рождение е куч с единия крак, затова може да убива само добитък. Сега е ядосал селяните край Вайнгунга и идва тук, за да ядоса и нашите селяни. Заради него ще кръстосат джунглата надлъж и нашир, той ще се измъкне, а ние с нашите деца ще трябва да бягаме, когато подпалят тревата. Наистина ние сме много благодарни на Шир Хан!

– Да му предам ли вашата благодарност? – попита Табаки.

– Вън! – изкрещя Бащата-вълк. – Вън и върви да ядеш край твоя господар! Доста зло ни причини за една вечер.

– Отивам си – спокойно каза Табаки. – Можете

сами да чуете Шир Хан долу в хресталака. Бих могъл и да си спестя съобщаването на новината.

Бащата-вълк се заслуша и от тъмната долина, която се спускаше към малката река, дочу сухия, сърдит, ръмжащ, проточен хленч на тигър, който не е хванал нищо и пет пари не дава, че цялата джунгла ще го разбере.

– Глупак! – каза Бащата-вълк. – Да вдига такава врява, когато почва нощна работа! Какво мисли той – че нашите елени са като неговите тлъсти волове край Вайнгунга?

– Шт! Тази вечер той не е тръгнал нито за елен, нито за вол – каза Майката-вълчица. – Той е тръгнал за Човек!

Хленчът премина в глухо ръмжене, което сякаш идваше от всички посоки. Тъкмо този звук подлудява дърварите и циганите, които спят на открито, и ги кара понякога да се втурват право в устата на тигъра.

– Човек! – повтори Бащата-вълк и показва всичките си бели зъби. – Пфу! Нима се свършиха бръмбарите и жабите в блатата, та да яде човеци, и то на наша земя!

Закона на джунглата, който винаги има сериозни причини за всяко свое повеление, забранява на животните да убиват човеци, освен когато показват на малките си как се убива Човек, но дори и тогава те могат да убиват само извън ловните места на глутниците и племената си. Истинската причина за това е, че когато убиеш Човек, рано или късно пристигат с пушки бели човеци на слонове и стотици кафяви човеци с гонгове, ракети и факли. Тогава всички в джунглата страдат. Помежду си обаче животните из-

тъкват друга причина: Човека бил най-слабото и беззащитно същество, затова било недостойно да го убиваш. Освен това добавят и още нещо, което е вярно: че който яде човешко месо, хваща краста и зъбите му изпадват.

Ръмженето се засили и завърши с гръмовното „Ааарх“ – вика на скачащия тигър.

После се чу вой – съвсем не тигърски вой, но и той идеше от Шир Хан!

– Не е успял – каза Майката-вълчица. – Какво става?

Бащата-вълк изтича няколко крачки навън и чу как Шир Хан тъпче из храсталака, ръмжи яростно и фучи.

– Толкова му е умът на този глупак, че е скочил право в огъня на дърварите и си е изгорил лапите! – изсумтя Бащата-вълк. – И Табаки е с него.

– Някой се качва нагоре – каза Майката-вълчица и помръдна едното си ухо. – Бъди готов!

Храстите леко зашумяха и Бащата-вълк приклекна на задните си лапи, за да скочи. И ако можехте да го видите в този миг, щяхте да присъствате на най-необикновеното нещо в света – вълк, който прекъсва собствения си скок. Той бе излетял напред, преди да разбере какво иде насреща, и сега се помъчи да спре. Поради това подхвъркна четири-пет фута¹ нагоре и падна почти на същото място, откъдето бе скочил.

– Човек! – извика той. – Човешко дете! Гледай!

Точно пред него, хванало се за един нисък клон, стоеше голо кафяво дете, толкова малко, че едва

¹ Един фут = 30 сантиметра. *Б.пр.*

пристъпяше. Едва ли някога такова нежно създание, с такива трапчинки на бузите, е влизало нощем във вълча пещера. То гледаше Бащата-вълк в лицето и се смееше.

– Човешко дете ли? – каза Майката-вълчица. – Никога не съм виждала човешки деца. Донеси го тук.

Един вълк така е свикнал да носи своите вълчета, че ако трябва, би могъл да вдигне яйце със зъбите си, без да го счупи. Макар челюстите на Бащата-вълк да се вкопчиха във врата на детето, нито един зъб не одраска кожата му, когато го остави между вълчетата.

– Колко е малко! Колко е голо и колко е храбро! – каза меко Майката-вълчица. Детето сега се блъскаше между вълчетата, за да се настани на топло. – Охо! И то иска да бозае с другите! Значи такова е човешкото дете! Ха! Коя друга вълчица може да се похвали, че е хранила човешко дете заедно със своите рожби?

– Чувал съм, че е имало такива неща – каза Бащата-вълк, – но никога по мое време, нито пък в нашата глутница. Виж го, цялото е без косми и мога да го убия с един удар на лапата, а то ме гледа и съвсем не се бои.

Луната, която светеше през отвора на пещерата, потъмня – затулиха я огромната четвъртита глава и раменете на Шир Хан. Зад него Табаки скимтеше:

– Тук, господарю, тук влезе!

– Шир Хан ни прави голяма чест – каза Бащата-вълк, но очите му гневно заблестяха. – От какво има нужда Шир Хан?

– От моята плячка! Човешкото дете е дошло тук. Родителите му офейкаха. Дайте ми го!